

CRÒNICA DE LA JORNADA

CIUTADANIA I MIGRACIONS A LA REPÚBLICA CATALANA

Dissabte, 1 d'abril de 2017

En el marc del cicle de jornades de la campanya “La República que farem” l'**Oriol Amorós**, secretari nacional de Ciutadania i Migracions d'Esquerra Republicana, dóna la benvinguda i presenta la jornada “Ciutadania i Migracions a la República Catalana”. Per a ell, **tots els moviments de canvi de pulsio sobiranista i de gir social són, en el fons, moviments a favor d'una democràcia de major qualitat**. De la qualitat democràtica d'una societat hi ha indicadors que ens poden servir de mesura. Uns dels indicadors de qualitat democràtica és veure com es tracta a les persones més febles, com es tracta als altres éssers vius i el compromís en la defensa dels drets humans i els valors democràtics. Un compromís que pot ser convençut i estendre'l més enllà de la comunitat nacional, com és el cas del dret al refugi. Un compromís amb el país i amb els drets humans arreu del món. Això implica fer **una política de gestió de les migracions amb l'interès dels drets a les persones** dins de les pròpies fronteres i més enllà també. I per tant, renunciant a la ideologia de que unes persones estant per damunt de les altres, com el racisme, una ideologia de dominació i explotació de les persones com a treballadors irregulars, treballadores de la llar i fent una prioritització en una llei d'estrangeria. La qualitat de la democràcia està en veure com ens comprometem en la defensa dels drets humans terra endins o fronteres enllà, com tractem a totes les persones. **Com a republicans, estem compromesos en un profund procés democratitzador d'aquesta societat**. No podem deslligar el procés democratitzador del procés sobiranista i el gir social, entenent que la defensa de la dignitat de les persones i el drets humans només té sentit amb una visió internacionalista. El nostre compromís és que **la República Catalana tingui una política de ciutadania, internacionalista, d'estendre els drets humans a tot el món i els drets socials a totes les persones**. No estarem sols, ho pretenem fer dins el marc d'una Unió Europea, que té unes directives, etc. Al món li cal la veu de Catalunya, el món s'està perdent algo molt interessant. Als 194 estats actuals hi falta un que tingui aquesta veu. Sense caure en el cofoisme. Segons el càlcul, a Catalunya estem al 6,5% de musulmans, gairebé com el 7% de França, i no hi ha conflicte. A Catalunya, hem viscut una de les transformacions demogràfiques més grans d'Europa al segle XX, la més ràpida, i l'estem fent bastant bé, amb capacitat d'adaptació. Per tant, algunes coses podem compartir amb el món. **Davant d'aquells que s'obsessionen en perseguir la diferència, Catalunya pot dir que les diferències no són cap problema** i no n'hem de fer cap problema. És més, fins i tot poden representar una riquesa i en podem treure algun avantatge. Davant dels que critiquen la determinació de les cultures, Catalunya és capaç de mostrar el model català de convivència, en que no hi ha res més semblant a un ésser humà que un altre ésser humà, sigui quina sigui la seva cultura, la seva llengua, el seu origen o la seva religió. Hem de posar en valor allò que compartim i allò en que som diferents. Avui no hi ha a Europa cap estat que ho defensi. A Europa li sobra histèria i fatalisme i li falta conèixer una pràctica que ha esdevingut al nostre país, que de moment va bé. **Si els republicans i la gent d'esquerres som majoria construirem un model en que el món hi sortirà guanyant**.

ELS PILARS DE LA REPÚBLICA

Tot seguit, la presidenta de la sectorial de Ciutadania i Migracions, presenta els pilars de la República en aquest àmbit:

UNA REPÚBLICA CATALANA PER A UNA SOCIETAT DIVERSA

La República Catalana es constituirà com una societat diversa, garantint els mateixos drets i oportunitats per a tothom, promovent la interculturalitat i el plurilingüisme com a riquesa del país i configurant una societat cohesionada, inclusiva i solidària en base als valors republicans i els drets humans. Una República laica amb llibertat de creences i conviccions, on les actituds discriminadores no hi tinguin cabuda i en què la diversitat sigui viscuda i entesa com una cosa natural.

1. Seran nacionals de Catalunya totes les persones que habitin el seu territori i tinguin la voluntat d'adquirir la nacionalitat catalana

La nova República Catalana ha de ser la de totes les persones que la integrin en el moment fundacional. Es consideren com a part integrant de la nova República Catalana els nacionals espanyols residents a l'estranger que hagin nascut o hagin tingut la residència habitual a Catalunya i els seus descendents, com també les persones que tinguin una vinculació real amb Catalunya.

2. Catalunya promourà la interculturalitat per viure junts els que som diferents

L'objectiu de la política de gestió de la diversitat, basada en l'interculturalisme, serà desenvolupar una cultura cívica comuna basada en els valors de la democràcia, la llibertat i els drets humans, tot fomentant la interacció entre les diverses comunitats que viuen en un mateix país.

3. Un Estat laic amb llibertat de creences i conviccions

Les institucions públiques de la República Catalana es declaren laiques, alhora que garanteixen totes les creences i conviccions dels ciutadans.

4. Disseny de l'itinerari de l'acollida, l'acomodació i l'accés a la ciutadania

Un nou estat on el passat mai pugui hipotecar el futur per l'ascendència i on l'esforç es valori com a contracte amb el país d'acollida. Cal facilitar una gestió àgil del fenomen de la immigració i l'emigració internacionals i garantir la meritocràcia republicana i equitativa en la gestió dels fluxos migratoris.

5. Regulació dels fluxos migratoris

El moviment de població ha estat la primera de les globalitzacions des que existeix la humanitat. Les fronteres són barreres artificials que no poden impedir les migracions. Una regulació racional dels fluxos migratoris des d'una perspectiva real i objectiva de les causes de les migracions és imprescindible per a la bona gestió de les entrades i sortides.

6. Compromís amb la protecció internacional

La República Catalana, com a Estat signant de la Declaració dels Drets Humans i de la Convenció de Ginebra, desenvoluparà una política pública estable de protecció internacional de les persones perseguides per raó d'ètnia, llengua, opinió política, creença o qualsevol altra vulneració dels drets humans.

L'ACCESSIBILITAT A LA NACIONALITAT CATALANA

A continuació es porta a terme el diàleg "L'accessibilitat a la nacionalitat catalana" entre l'**Oriol Amorós**, aquest cop en qualitat de secretari d'Igualtat, Migracions i Ciutadania de la Generalitat de Catalunya, i el **Chakir El Homrani**, diputat al Parlament de Catalunya, amb la moderació de l'**Ignasi Costa**, expert jurídic de la sectorial de Ciutadania i Migracions. A mode d'introducció, l'Ignasi cosa assenyala que *"El dret a la nacionalitat forma part de cada estat, a la República Catalana l'hauríem de promoure amb respecte als drets humans i a les resolucions internacionals"*.

El primer en intervenir és l'**Oriol Amorós**, secretari d'Igualtat, Migracions i Ciutadania de la Generalitat de Catalunya. Tal com diu, per accedir a la nacionalitat espanyola hi ha un procés no territorialitzat (*on line*), privat i centralitzat. Un procés on la idea de la identitat és assimilacionista, en espanyol, és de pagament i és discriminador, per que desafavoreix els immigrants que no són de parla espanyola. **Des de les institucions catalanes es promou un accés a la ciutadania públic, gratuït i descentralitzat** als municipis. La idea es basa en l'autonomia com a persona, que empodera en drets (drets laborals, estrangeria...) i és igualitari entre català i castellà. Dos models clarament oposats. **Què voldrà dir ser membre de la República Catalana?** Ens hem de fer preguntes. Muntar un estat és com muntar un club i les seves condicions. La nacionalitat està lligada al procés d'estrangeria o n'està deslligada? En l'actualitat, la llei d'estrangeria n'està deslligada. L'accés a la nacionalitat té diferents vies però la territorial de residència ha d'estar lligada a la legislació d'estrangeria. **La regulació dels drets de les persones migrades ha de ser clar i just.** Per exemple, si vostè treballa durant 5 anys li donarem la nacionalitat, això no és descabellat, és normal, ho fan França, Alemanya i el Regne Unit. Lligar una cosa amb l'altra és el que fem amb les nostres polítiques públiques amb l'horitzó d'accés a la ciutadania. Per tant, vincular una cosa amb l'altra reforça aquest objectiu. **Cal apostar per una llei de ciutadania.** Conceptualitzar el procés migratori que culmina amb la ciutadania ha estat un gran encert, una idea de país per a tothom, d'acollida. A diferència d'altres països que ho veuen com un llinatge i amb interès de mercat laboral. En termes pràctics, si portes 10 o 20 anys vivint a Catalunya ets català. **Què és la nacionalitat i què és la ciutadania?** Hauriem d'aspirar que fossin coses diferents. Vostè se sent català? Com a membre d'aquesta ciutadania és membre de la societat? Té un deure cívic en vers la societat? El que cadascú senti pertany a cadascú. Cal distingir ciutadania de nacionalitat. Però això al món no ho fa ningú. **Hauria de ser una ciutadania catalana i que la nacionalitat sigui cosa de cadascú.** Volem que tothom que és membre de la societat participi de les decisions democràtiques. El fonamental ho hem de decidir entre tots, el dret a vot és fonamental com a qualitat democràtica. A la nacionalitat espanyola s'hi accedeix tard i malament i s'improvisa en el dret a vot: municipals o europees... **El millor seria accedir a la ciutadania amb plenitud de drets.** Les condicions ja es debatran però fer-ho clar i fàcil. Per que els moviments socials que demanen el dret de vot als estrangers no demanen el canvi a la nacionalitat? Per fer-ho cal canviar la constitució espanyola. Algú s'imagina canviar la Constitució per que votin els estrangers? En canvi l'accés a la nacionalitat és per Codi Civil. Modificant la llei d'accés a la nacionalitat permetria accedir als drets a la ciutadania. La política d'Estat defineix qui n'és membre, allò que decideixis configurarà qui ets. **La política de ciutadania defineix qui som.** Quan permetes el permís de residència de llarga durada als qui adquireixen un pis és discriminació, si vols especular comprant un pis ets benvingut i sinó no. Això es denigrant. **Hem de sincers en definir el model, allò que decidim ens definirà.** Els escandinaus són un refugi de drets humans, s'han significat en això. El Canadà té una acció mot forta en la selecció en origen, d'alt nivell, està donant un missatge. Tenim un conflicte ètic. Segons Max Webber, hi ha dos grans referents, l'ètica universal i l'ètica de la responsabilitat. **Un política ètica universal serà coherent però les decisions poden ser un desastre per a l'ètica de la responsabilitat.** Sobre deixar entrar a tothom, hi ha molta gent que vol venir, però hem de tenir algun tipus de regulació de fluxes. Ens hem d'afrontar a aquest dilema, hem de trobar les respostes que compleixin amb les dues exigències de les ètiques universal i i de la responsabilitat. Hem de tenir una política migratòria lligada al mercat de treball? Sens dubte. Però, de quin mercat de treball? Hem assumit de deixar entrar immigrants per fer feines que ningú vol fer aquí. Al Canadà, en canvi, han apostat per immigrants d'alta qualificació. El model espanyol està orientat al treballador poc qualificat o ben qualificat disposat a fer un treball poc qualificat. Però els migrants tenen una altra visió. Per tant, **la política migratòria ha d'estar lligada al mercat de treball i protegir els treballadors de les condicions de treball.** En la qüestió demogràfica, no disposem d'estudis de fluxos. **No podem tractar únicament la crisi demogràfica amb l'arribada d'immigració.** Si tenim un problema demogràfic s'ha d'analitzar quin és el problema, potser les

dones no tenen fills per alguns motius que es poden afrontar, un model que fa infeliç a persones i que genera una desigualtat de gènere claríssima. **Cal garantir a la gent projectes de vida en llibertat.** Per exemple, les famílies han de poder emigrar juntes. Les històries de separació familiar ha estat horribles. Moltes vegades dones, amb poca qualificació i soles. És un dolor de quantitat ingent. Tan senzill com poder donar un petó al fill. Que no se'n parli no vol dir que no existeixi. Se suposa que la política migratòria s'ha fet per tenir treballadors productius, però el cas és que venen igualment, al final venen més tard amb pitjors condicions i amb notables dificultats. En definitiva, vam demanar treballadors i van venir persones. La nostra proposta política demana una legislació més progressista. **Amb la República hem de garantir que tothom que visqui a Catalunya accedeixi a la nacionalitat catalana des del primer dia.** També des del punt de vista estratègic.

El segon en intervenir és en **Chakir el Homrani**, diputat al Parlament de Catalunya. Segons ell, ara ens trobem a l'Estat espanyol on no es genera el dret per naixement en relació a la nacionalitat. Ell va nèixer a Barcelona i va adquirir la nacionalitat espanyola als 18 anys. És a dir, **l'accés a la nacionalitat és a partir dels drets de sang**, si els teus progenitors no són espanyols, ho tens més difícil. Hi ha mig milió de nens i nenes que han nascut a l'Estat espanyol que no tenen la nacionalitat. Si els pares tenen permisos de residència, són temporals i tenen una eventualitat sobrevinguda, els nens queden amb una vulneració absoluta. A aquests nens i nenes, el seu permís de residència se'ls hi dóna per agrupació familiar, és surrealista. Això demostra que el dret per adquirir la nacionalitat va més enllà del debat de ciutadania i nacionalitat. **Què farem, una llei d'estrangeria i nacionalitat o una llei ciutadania?** El paradigma al que t'aproximes és diferent. En l'actual marc hi ha elements que són objectius i que no donen un tracte d'igualtat. Hi ha elements subjectius, elements discriminatoris, segons el teu origen. **Té sentit generar discriminació per origen en un procés de naturalització?** No, de cap manera. Hi ha conceptes jurídics indeterminats que generen subjectivitat, per exemple la bona conducta cívica. Sense un marc objectiu acaba generant un tractament de manera diferenciada basat en una visió subjectiva. Per exemple, el grau d'integració a la societat espanyola. Què és integració? Hi ha molts models. Integració assimilacionista? Interacció? El debat de la interculturalitat està superat. **Quin paper tenen les cultures dominants en un context de transculturalitat?** La barreja és un fet i això comporta canvis, les identitats canvien. La gestió de la diversitat no només és l'element ètnic i religiós, també rau en l'orientació sexual, etc. **La diversitat és molt àmplia, per que les identitats són molt complexes.** La nostra identitat és tant complexa i múltiple que forma part de molts factors, on has crescut, de la socialització, hi ha molts elements, moltes capes, que generen identitat. **En els processos de naturalització hem d'acceptar conceptes jurídics indeterminats?** No. Què vol dir conducta cívica? Què vol dir diferent grau d'integració? En un model on hi ha aspectes subjectius, conceptes jurídics indeterminats i basat en el dret a sang, produeix que molts nens i nenes no puguin adquirir a la nacionalitat. I llavors hem de veure de quina manera fem la gestió de la diversitat. **El repte de la República és la gestió de la diversitat.** Fa una reflexió en alguns aspectes de les aplicacions de les migracions i ciutadanes en el context internacional. Ha de ser un marc jurídic congruent amb l'entorn, amb objectius de fons. **Referent a la nacionalització i la naturalització** cal introduir conceptes de reconeixement de doble país i dobles nacionalitats. Ara ens trobem amb l'obligatorietat de renunciar a la nacionalitat d'origen si fas un procés de naturalització. Es dóna en molts països. Actualment, si fas una inversió de 10 milions d'euros per comprar un pis pots accedir a la nacionalitat a l'estat espanyol, sense parlar espanyol. L'obligació a renunciar a la nacionalitat s'ha de treure. S'ha de treballar en els convenis de doble nacionalitat, **s'han de poder compartir les nacionalitat amb naturalitat.** A alguns països la renúncia a la nacionalitat és inclús un delictes. Són elements que mostren una manera d'entendre la ciutadania.

LA INTERCULTURALITAT, PILAR DE COHESIÓ

La primera de les taules rodones es dedica a tractar “La interculturalitat, pilar de cohesió” amb la participació de l'**Ahmed Benallal**, president de l'associació La Llum del Nord, la **Najat Driouech Ben Moussa**, inseridora laboral i experta en immigració, identitat i religió, l'**Aziz Bounjini**, membre de l'associació *Magrebeida*, i en **Gabriel Fernández**, regidor d'Acció Social a l'Ajuntament de Sabadell, encarregat de moderar el debat. En Gabriel obre el debat plantejant “*com s'ha de fer per deixar de ser immigrant i no morir en l'intent?*” Que dona resposta en dues direccions. Una en la pròpia societat d'acollida, que té relació amb el desconeixement de la població nouvinguda. I l'altra en la població nouvinguda, en deixar de sentir-se immigrant, al marge de la identitat que cadascú vulgui sentir.

El primer en parlar l'**Ahmed Bennallal**, president de l'associació La Llum del Nord, que es planteja fer unes reflexions per provocar el debat. **Primera, la República com una oportunitat.** El bo d'aquesta nova República es que permet desprendre's de totes les motxilles que portes, partint d'un punt zero. **La República és una oportunitat per accedir a la plena ciutadania** donant l'oportunitat de participar en la construcció del nou país, en la que es pot debatre i parlar de tot. **Segona, la interculturalitat.** No tenim exemples fixes per fer una comparació però si de tots els models que hi han dels quals se'n poden aprendre aspectes positius. Una de les coses a tractar en el procés es **parlar clar de les identitats que formaran part d'aquesta República.** Ningú ha tingut la valentia de tractar el tema de la identitat. Ens amaguem darrera de títols, com la gestió de la diversitat religiosa, és a dir, la gestió de l'islam a casa nostra. El fet que la immigració llatina, de confessió majoritàriament cristina, mai s'hagi plantejat de gestionar com a diversitat religiosa, per que es parteix que no hi ha diversitat, és la mateixa religió. Sovint es vincula a la gent nord-africana o musulmana d'una identitat diferent i sempre es vincula amb el tema religiós, del qual no sempre és el cas. Sempre es relaciona la República i la ciutadania i es relaciona amb la naturalització i la nacionalitat, el fet de tenir un document, si es regular, naturalitzat... Si comencem a parlar de la República, aquest debat no cal, per que la construirem junts. Ell pot identificar-se com a moro catalanitzat que somia per la millor democràcia a Espanya a través de la independència de Catalunya, sense cap tipus de resistència emocional ni material. **La República ha de tractar la interculturalitat des de l'universalisme, basant-se en la legislació europea i internacional.** S'ha d'evitar caure en el monoculturalisme plural, sovint s'acaben creant monoculturalismes, grups que viuen en harmonia en un punt de la societat, com la comunitat marroquina de tal barri, la índú, la llatina... hem d'evitar caure en això. Per evitar-ho s'ha de tractar els temes tal qual.

La segona en parlar és la **Najat Driouech Ben Moussa**, insertora laboral i experta en immigració, identitat i religió. Ella creu convenient poder **parlar de les dones.** Com la seva mare que va emigrar. Que vol dir això? A què ens referim? A una dona marroquina-catalana que viu aquí. Se sent part d'un grup cohesionat? Participa de la societat? Quines xarxes de relació té? Quin paper hi juga? La Najat planteja tres grans blocs. **Primer, la primera onada de dones marroquines que van venir per reagrupar-se** amb els seus homes. Quines característiques tenien? Que no van ser elles les que van decidir venir. En el moment que venen deixen tota la xarxa de relació per viure aïllades durant un llarg període, la majoria venien de zones rurals. Aquest és el primer gran grup. Segon, **a partir de 2003, moltes dones que venen soles per decisió pròpia o venen reagrupades, però ja hi ha una experiència anterior.** Moltes d'elles alfabetitzades o amb estudis en el país d'origen. Venen de les grans ciutats i perifèries. **I el tercer grup, les que han nascut aquí i han vingut després.** Estan en una lluita interna per saber el que són, es consideren catalanes i orgullosament de la identitat d'origen. La legislació diu que no són catalanes. Com interactuen socialment? Per a ella, el més important és el primer grup. No tenen una interacció amb

la societat catalana però poden exercir el dret al vot. Com actuen? Aquestes dones que formen part del teixit associatiu, parlen bé el castellà, interactuen al barri, fan labor de cohesió social, creen ponts al mercat, botigues, escoles... **Hi ha una interacció intercultural que permet una cohesió social.** La seva participació a les entitats no és gaire forta. En general, les activitat no compten amb elles. Les associacions del propi col·lectiu gestiona la part més religiosa. Llavors si no poden participar de les entitats socials per problemes d'idioma tampoc no es compte amb elles. Per altra banda, a la comunitat religiosa no se les té en compte. Però en canvi si que les necessiten, per que són participatives i solidàries. **Aquestes dones estan fent una labor molt gran, són un motor empoderador pels seus fills,** amb accions de solidaritat. Un cas, a l'època de la pesseta, es guardava mil pessetes, deu anys més tard torna a la aldea rural, ella va invertir aquestes 1.000 pessetes va muntar un pou per tota la comunitat. Un exemple de millora de desenvolupament del lloc de naixement.

El tercer en parlar és l'**Aziz Bounjini**, membre de l'associació Magrebeida. Comença plantejant una qüestió: *"tu com t'he sentes?"* diu que li pregunten. Una pregunta molt difícil. **Em sento segons com em consideren els demés.** El veuen de manera integrat però alhora li pregunten *"i com es fa al teu país?"* És un zig zag, porta des dels 27 anys aquí. Quan va arribar aquí, des del primer dia es va plantejar estar un any i tornar cap a casa. Però se li anava allargant. Al final s'ha quedat però continua pensant en tornar. És un continu zig zag. **La integració és molt difícil de gestionar.** Ell és una persona integrada, però sortint del seu cercle de relació social és vist com a una persona no integrada. És molt relativa la integració. Respecte la nacionalitat, als seus dos fills, el primer per registrar-lo el van obligar a fer-li el passaport al consolat del Marroc, era obligatori per donar-li després la residència. En canvi el segon va nàixer nacionalitzat espanyol. El segon, es considera espanyol i considera els pares africans, en canvi el primer que és immigrant se sent català i votaria ERC. Però el català és merengue i l'espanyol és del Barça.

UN MÓN PER A LES PERSONES

En la segona pausa, abans d'iniciar la segona de les taules rodones, l'**Oriol Barri**, ens va obsequiar amb l'interpretació de la cançó: [Un món per a les persones](#)

UNA SOCIETAT COMPROMESA AMB L'ACOLLIDA I EL REFUGI

La darrera taula rodona és dedicada a **"Catalunya, una societat compromesa amb l'acollida i el refugi"** amb la participació de l'**Oriol Barri**, activista de la campanya *Casa nostra Casa vostra* Manresa, **Toni Borrell**, portaveu de la plataforma Stop Mare Mortum, **M'hamed Abdelouahed Allaoui**, tècnic de la DG d'Immigració i membre de Casa Amaziga de Catalunya i AMAZAN, i l'Ana Surra, diputada al Congrés de Diputats, encarregada de moderar el debat.

El primer en parlar l'**Oriol Barri**, activista de la campanya *Casa nostra Casa vostra* Manresa. A partir de la seva visita als camps de refugiats s'ha implicat en explicar les experiències a les escoles a través de xerrades: **"l'important a la vida és fer el que un sent que ha de fer"**. Com és que ha anat a Grècia o ha col·laborat amb Stop Mare Mortum? Per dues coses. Primer, ha tingut temps i diners per fer-ho. I segon, sentit comú. **Cadascú té el seu sentit comú, que fa veure quan una cosa és justa o no, que filtra amb la seva mirada de veure la vida.** Explica que la seva àvia de 94 anys no li ha fet mai res per que mai s'ha enfadat, només quan una cosa era injusta. Davant d'una situació que considera injusta necessita fer alguna cosa. Tornant del camí de Santiago, pren

la decisió d'implicar-se. Com a músic, pot explicar una petita anècdota. Després de la manifestació de Stop Mare Mortum, van acampar davant la Delegació del Govern, en la que se'ls hi va acostar un persona, de perfil Ciutadans, que els va increpar. La revolució està aquí. Els va dir: *“los refugiados los pondreis en vuestra casa?”*. Al que ell li va respondre: *“Mira, segurament no ens posarem d'acord per que tenim maneres de pensar diferents, per tant l'únic que puc fer és respectar-te”*. Hem de partir per entendre perquè cadascú és com és. Al acabar, li va donar les gràcies per haver vingut i dir que hi no estava d'acord. Es fantàstic. Llavors l'home li va respondre: *“ya sé que sois buena gente, pero todo es complicado”*. *“Dintre d'aquesta diferència em faràs feliç si et quedes per aquí a compartir una estona”* li va respondre l'Oriol. L'home es va quedar un estona i se'n va anar. Així, va veure que **una persona que pensava diferent el respectava. El canvi és aquí!** Cal buscar ponts per entendre, això ja fa que no estigui en guerra amb tu. El canvi real a la humanitat és aquest. Però per fer això s'ha de perdre la por a que algú opini diferent a tu. Per què tenim por? Ens falta autoestima, amor, la connexió amb nosaltres mateixos. Si canviem la base social i tenim temps, podem fer-nos forts com a persona. Parlant amb una noia siriana, de 19 anys, li parlava de revolució feminista, parlant de la por al mateix lloc més trist on es va treure les paraules d'amor més boniques. Així crearem ponts per intentar canviar. Llavors farem un país millor. Soc independentista per collons per que no hi ha altra alternativa. Sobre els camps de refugiats, va veure un video del camp de refugiats, després va obrir un capítol de *Juego de Tronos* en que va veure el mateix, la gent es moria igual. I va pensar que havia reaccionat igual amb la realitat i la ficció. Com podia ser? Per que no ho havia viscut i no podia empatitzar. **Cal ficar-te a la pell dels altres.** Així va participar al projecte Ecoproject, una iniciativa d'instal·lar un camp al costat d'un campament militar. Va veure com les persones refugiades que van arribar els dies 12 i 13 de juny van ser expulsades amb gasos lacrimògens, els van desallotjar i tancar en camps militars per que no els interessava que estiguessin en un campament lliure. Tot i les condicions lamentables s'hi establien les associacions i havia un mini-camping mentre esperaven que obrissin les fronteres. Que els va dir el govern grec? Que no els donaria asil si no estaven als camps oficials no els donarien registre. Va anar al campament militar de Basílica. La majoria eren nens adolescents nens, famílies amb diners, una primera selecció, la majoria joves dones fugint amb els seus fills. Va anar amb l'actitud de poder aprendre dels altres. Simplement va ser conscient de la realitat i va fer la cançó, un món per les persones. Una lluita per la humanitat i la dignitat i poder ser útil amb les nostres vides.

El segon en parlar és el en **M'hamed Abdelouahed Allaoui**, tècnic de la DG d'Immigració i membre de Casa Amaziga de Catalunya i AMAZAN. Comença remarcant que la manifestació pels refugiats que s'ha produït a Catalunya no s'ha produït enlloc més d'Europa. Tots els governs han quedat compromesos. Al mateix temps, països com Mauritània estan acollint 1 milió de persones que volen venir cap aquí. Aquesta dificultat per acollir allunya la ciutadania del món. Presenta les principals línies del **Programa Català de Refugi, des del punt de vista ciutadà**. Des de Catalunya es planteja un programa com a repte de la societat civil. Els actors que interven són la Generalitat, els ajuntaments i la societat civils per cobrir les necessitats bàsiques de les persones. No és una prolongació del que fa l'Estat sinó des d'una òptica d'èxit per a la seva autonomia. Els ens locals se'ls encarrega avaluar els objectius d'un programa d'activitats a través de les entitats. Els diners van directament a les necessitats de les persones, únicament se'ls exigeix un compromís d'un programa d'activitats. Després les persones refugiades amb un compromís individual. Els mentors són les persones que fan acompanyament, unes 2.500 persones apuntades, que han de fer un mínim de 4 hores setmanals a l'any. Després hi ha les entitats gestores d'acollida de refugiats, el canal d'arribada a Catalunya. I les entitats que donen suport als mentors dels grups d'acollida. És un projecte de societat civil.

CLOENDA

Per cloure la jornada pren la paraula en **Robert Masih**, el recent escollit senador, que explica la seva experiència al capdavant de la federació de criquet per exemplificar que *“quan una cosa que té moltes dificultats aconseguim fer-la és una enorme satisfacció”*.

Francesc Sànchez
Tècnic de polítiques sectorials
acciopolitica@esquerra.cat